

This is a self-archived version of an original article. This version may differ from the original in pagination and typographic details.

Author(s): Mäki, Heli

Title: "Läpi tiiviistä seulasta"

Year: 2018

Version: Published version

Copyright: © Mäki 2018

Rights: CC BY 4.0

Rights url: <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>

Please cite the original version:

Mäki, H. (2018, 28.5.2018). "Läpi tiiviistä seulasta". What the Hela?.
<https://www.jyu.fi/hytk/fi/laitokset/hela/ajankohtaista/blogi/aikasemmat-blogitekstit/201dlapi-tiiviista-seulasta201d>

28.05.2018

"Läpi tiiviistä seulasta"

Heli Mäki

Otsikon lausahdus on jäänyt mieleeni ensimmäiseltä opiskeluyksyltäni historian laitoksella. Olin katselemassa ilmoitustaululta tuoreita tenttituloksia, kun professori **Jorma Ahvenainen** liittyi seuraani ja kyseli miltä tulokset mielestäni näyttivät. Hyviltähän ne, vastasin. Niin pitääkin, professori Ahvenainen totesi – olette menneet läpi tiiviistä seulasta.

Tälle pohjalle oli sitten helppo ryhtyä rakentamaan omaa osaamistaan: minussa on siis potentiaalia! Samalla se asetti myös riman suorituksille. Koko opiskeluaikaa leimasi tunne, että olen oikeassa paikassa ja tunsin suurta ylpeyttä tulevasta tutkinnosta. Tahdoin myös, että oma laitokseni voisi olla ylpeä minusta.

Tulevaa työkenttää historiatieteilijänä ei ollut helppoa hahmottaa. Huomasin pian, etten ollut tarpeeksi hyvä huippututkijaksi, opettajaksi en halunnut tulla, mikä minusta sitten isona tulisi? Vaikka opinnot välillä tuntuivat haastavilta, eivätkä ne tenttiarvosanatkaan aina niin hyviä olleet, silti opin valtavasti. Erityisesti koen oppineeni taidon lukea ihmistä ja maailmaa. Opin tulkitsemaan sitä mitä maailmasta kirjoitetaan ja asemoimaan itseni myös siihen. Historian laitokselta sai

mukaani erinomaiset yleisakateemiset taidot ja laajan tietämyksen asioista.

Minusta tuli pitkäksi aikaa asiantuntija aluekehityshankkeisiin. Työskentelin 12 vuotta hankepäällikkönä Helsingin yliopistossa toteuttaen lukuisia hankkeita, joiden sisällöt liittyivät historiaan ja kulttuuriin. Työni oli paljon ihmisten kuuntelemista, lukemista, kirjoittamista ja tutkimista sekä esiintymistä. Toki myös hallinnollisia töitä. Aina ei työn sisältö vastannut omaa kiinnostuksen kohdetta tai osaamistani, silti otin vastaan ennakkoluulottomasti tehtävän kuin tehtävän.

Joskus omia toiveita vastaavaa työtä ei vain löydy. Itse aloitin järjestökentällä tehtävissä, joissa ei varmaankaan maisterin tutkintoa olisi tarvinnut. Vaikka hävisin palkan ja työn haasteellisuuden suhteen, voitin monikertaisesti verkoston laajuudessa. Työni tarjosi kauttaan minulle sellaiset verkostot, että voin ylpeillä niillä tänäkin päivänä. Työtehtävä on aina mahdollisuus, varsinkin uran alussa. Ilman ensiaskelia, ei ole seuraaviakaan.

Erikoistuin aikoinaan henkilöhistoriaan, sillä minua ovat aina kiinnostaneet ihmiset, kohtaamiset ja tarinat. Olen tutkinut mm. lähettiläs **Erkki Reijosta**, **Kustaa III**:ta sekä naisia rautateiden palveluksessa. Valmistumisen jälkeen olen pätevoitynyt niin pedagogiikan kuin ohjaamisen aloilla ja olen toiminut myös ura- ja opinto-ohjaajana. Moni tuttu päivitteli alanvaihtoa, vaikka itse en kokenut vaihtaneeni alaa. Kiinnostuksen kohteenani olivat edelleen ihmiset, kohtaamiset ja tarinat. Vain aika, jossa työskentelin, oli eri. Ennen työskentelin menneisyydessä, nyt tässä hetkessä ja tulevaisuudessa.

Näin taaksepäin työuraani tarkastellessa, näyttää siltä, että sillä on ollut selvä suunta. Maaliskuussa sain puhelun, jossa kerrottiin, että olen läpäissyt tiiviin seulan (taas!) ja minut on valittu Jyväskylän yliopiston alumnikoordinaattoriksi. Jälleen tuntuu, että olen oikeassa paikassa.

Heli Mäki on alumnikoordinaattori sekä elinikäinen oppija, jossa asuu pieni tutkija ja joka harrastaa vapaa-ajallaan tietokirjoittamista.

